

Motivele și principalele argumente

I. *Primul motiv privind domeniul de aplicare personal al articolului 101 TFUE*

Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea noțiunii „întreprindere” și a regulilor referitoare la repartizarea sarcinii probei privind răspunderea pentru participarea la o încălcare a articolului 81 CE (în prezent articolul 101 TFUE). La punctele 36-50 din hotărârea atacată, Tribunalul a analizat o falsă problemă, și anume problema dacă Portielje este o întreprindere. Tribunalul ar fi trebuit să stabilească mai degrabă dacă, în decizia sa, Comisia a constatat în mod întemeiat că Portielje este o componentă a întreprinderii care a săvârșit încălcarea. Principiile formulate în Hotărârea Akzo Nobel și alții (C-97/08 P)⁽¹⁾, inclusiv prezumția de probă în cazul deținerii unei participații de 100 %, se aplică fără restricții acestei probleme.

II. *Al doilea motiv privind răsturnarea prezumției de exercitare a unei influențe determinante*

A. *Primul aspect*

Tribunalul a săvârșit o eroare vădită în legătură cu mijloacele de probă prin faptul că a constatat că legătura personală dintre Portielje și Gosselin nu privea decât jumătate din consiliul de administrație al Portielje, cel puțin în măsura în care Tribunalul a intenționat să sugereze prin aceasta că administratorii în cauză nu puteau să exercite o influență determinantă asupra politicii societății Portielje. Persoanele respective dispuneau astfel împreună de un număr suficient de voturi în cadrul consiliului de administrație pentru a putea să determine politica societății Portielje.

B. *Al doilea aspect*

În orice caz, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a apreciat că, independent de legătura personală, Portielje a răsturnat prezumția de probă care rezultă din jurisprudență în cazul deținerii unei participații de 100 %, având în vedere că, în cursul perioadei relevante, aceasta nu luase nicio decizie formală de administrare. Aprecierea Tribunalului nu este compatibilă cu natura funcțională a noțiunii de întreprindere, și nici cu principiile formulate în Hotărârea Akzo Nobel și alții.

C. *Al treilea aspect*

Tribunalul a săvârșit de asemenea o eroare de drept prin faptul că a apreciat că Portielje a răsturnat prezumția de probă în cazul deținerii unei participații de 100 %, având în vedere că, în cursul perioadei relevante, nu avusese loc o adunare generală a Gosselin. Aprecierea Tribunalului nu este compatibilă cu natura funcțională a noțiunii de întreprindere, și nici cu principiile formulate în Hotărârea Akzo Nobel și alții.

Recurs introdus la 26 august 2011 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) pronunțate la 16 iunie 2011 în cauza T-210/08, Verhuizingen Coppens NV/Comisia Europeană

(Cauza C-441/11 P)

(2011/C 331/18)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Bouquet, S. Noë și F. Ronkes Agerbeek, agenți)

Cealaltă parte în proces: Verhuizingen Coppens NV

Concluziile recurentei

- Anularea Hotărârii pronunțate de Tribunal la 16 iunie 2011 în cauza Verhuizingen Coppens NV/Comisia Europeană (T-210/08);
- respingerea acțiunii în anulare sau anularea numai a articolului 1 litera (i) din Decizia C (2008) 926 final privind o procedură în temeiul articolului 81 CE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38.543 — Servicii de mutări internaționale) în măsura în care consideră Verhuizingen Coppens NV responsabilă în legătură cu acordul privind comisioanele;
- stabilirea amenzii în cuantumul considerat corespunzător de Curte;
- obligarea Verhuizingen Coppens NV la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului și la plata părții de cheltuieli aferente procedurii în fața Tribunalului pe care Curtea o consideră corespunzătoare.

Motivele și principalele argumente

În opinia Comisiei, Tribunalul a încălcat dreptul, în special articolele 263 TFUE și 264 TFUE și principiul proporționalității, anulând în tot decizia Comisiei potrivit căreia Coppens este responsabilă de o încălcare unică și continuă care constă, în perioada în cauză, într-un acord privind comisioane și într-un acord privind devize de complezență, întrucât nu s-a dovedit că Coppens cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască acordul privind comisioanele. În interesul bunei administrări a justiției și al aplicării eficiente a normelor de concurență ale Uniunii, Tribunalul ar fi putut să anuleze decizia atacată numai în măsura în care Coppens este considerată responsabilă în legătură cu acordul privind comisioanele. Anularea deciziei în tot înseamnă de fapt că participarea Coppens la acordul privind devizele de complezență rămâne nesancționată, în cazul în care Comisia nu ar adopta o nouă decizie cu privire la această parte a încălcării inițiale. Aceasta ar putea determina o dublare nedorită a procedurilor administrative și judiciare și ar putea fi chiar contrar principiului *ne bis in idem*.

⁽¹⁾ Hotărârea Curții din 10 septembrie 2009, Rep., p. I-8237.